

domí natolik, že snadno přehlédli to, co bylo zřejmé, že většina jeho rádců nemá k výkonu svých úřadů ani potřebný přehled, ani dostatečné schopnosti.

Moc panstva byla opravdu velká. Asi čtyřicet velkých rodů vlastnilo desítky městeček, stovky vesnic, množství velkých a pevných hradů. Jen Jindřich z Rožmberka († 1412) vlastnil 6 měst, 22 městeček a na šest stovek vesnic. Byl schopen postavit početné vojsko a nemusel se na krále příliš ohlížet. Panstvo prahlo po dalším a dalším majetku. Každý další hrad zvyšoval šlechtickou prestiž. Proto bohatá šlechta skupovala zadlužené a rozptýlené statečky nižší šlechty, vyvlastňovala ji, a tak zcelovala

a rozšiřovala svá panství. Její snaha měla ale své meze. Nemohla zatím sáhnout na největší pozemkový majetek, na bohaté a rozsáhlé statky církve. Proto vítala hlasy volající po nápravě církve. Některé kněží a učenci — mezi nimi i Jan Hus — upozorňovali na to, že dříve, na počátcích křesťanství, byla církev chudá a nebažila po majetku. Že Kristus sám a jeho učedníci hlásali chudobu a žili prostým životem. Část panstva proto nalézala zalíbení v Husových útocích proti bohatství církve a hamižnosti některých prelátů. Šlechta se nabízela jedinečnou příležitostí. Ve jménu Husova učení zabavit církevní ma-

jetek a pomoci tak církvi ke kýžené chudobě. Ale ani věrní katolíci neměli obavy, že by přišli zkrátka. Měli představu, že by mohli za patriční výhody a poplatky majetek církve „chránit“. Proto volání církevních představitelů po potrestání Husa a jeho přívrženců nenalézalo v českém prostředí ani v řadách panstva velkou odezvu.